

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1577/2019
12.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., коју заступа Владимир Павић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља ..., чији је пуномоћник Светислав Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2044/18 од 04.12.2018. године, у седници већа одржаној 12.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2044/18 од 04.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 117/18 од 23.05.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи оглас туженог од 02.09.2015. године, објављен у публикацији „ББ“ за пријем доктора медицине на одређено време у Служби хитне медицинске помоћи до 31.07.2016. године, Одлука о избору кандидата по наведеном огласу за то радно место број ... од 11.09.2015. године и Обавештење о избору кандидата ... од 30.05.2018. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 153.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2044/18 од 04.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 144.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка преко наведеног износа до износа досуђеног првостепеном пресудом од 153.750,00 динара, одбијен као неоснован.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује да је доношењем побијане пресуде учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП, јер ни једна од повреда поступка на које се ревизијом указује није учињена у поступку пред другостепеним судом. Неосновани су и ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП јер је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 02.09.2015. године тужени је објавио оглас у публикацији „ББ“ за пријем доктора медицине у радни однос на одређено време, у Служби хитне медицинске помоћи до 31.07.2016. године. Уз пријаву кандидат је био у обавези да достави доказе о школској спреми и то да има завршен медицински факултет, VII степен стручне спреме и положен стручни испит, као и следећа документа: молбу за пријем са кратком биографијом, диплому о завршеној школи (оверена копија), уверење о положеном стручном испиту (оригинал или оверена фотокопија), лиценцу за радно место доктора медицине, извод из МКР (оригинал или оверена фотокопија), уверење о држављанству (оригинал или оверена фотокопија не старија од шест месеци), док се за уверење да се против кандидата не води кривични поступак и лекарско уверење предвиђа да ће исте доставити изабрани кандидат. У огласу стоји и обавештење да се неблаговремене и непотпуне пријаве неће разматрати. Тужиља је доставила документацију по овом огласу, а од туженог је добила обавештење број ... од 14.09.2015. године (а чији поништај тужиља тражи у овој парници) у коме је наведено да је изабрани кандидат по огласу др ВВ, а да она није испунила све услове јавног огласа, јер фотокопија лиценце - решења о упису у именик Лекарске коморе Србије коју је доставила (уз осталу документацију) није била оверена и да зато није испуњавала тражене услове конкурса. У овом поступку тужиља тражи да се наведени оглас, одлука о избору кандидата и обавештење о избору кандидата пониште сматрајући да Правилник о организацији и систематизацији послова не прописује лиценцу за рад као услов за конкретно радно место.

На основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је оглас од 02.09.2015. године законит, јер је расписан сагласно Закону о раду, Закону о здравственој заштити и Правилнику о организацији и систематизацији послова и да је предвиђени услов за заснивање радног односа - захтевана лиценца, у складу са одредбама у чланова 168.ст.1 и 191.ст.1. Закона о здравственој заштити. Тужени је по законито расписаном огласу донео одлуку о избору кандидата који је испуњавао предвиђене услове, при чему није узео у разматрање пријаву тужиље, јер она уз пријаву није приложила тражену лиценцу-решење о упису тужиље у именик Лекарске коморе Србије, због чега је правилно

одбијен њен тужбени захтев за поништај огласа и одлуке о избору кандидата по том огласу, као и обавештења о томе.

Неосновано се ревизијом тужиле указује да је нижестепеним пресудама погрешно примењено материјално право.

Одредбом члана 24. Закона о раду (Службени гласник РС бр. 24/05,61/05, 54/09, 32/13,75/14, 13/17) прописано је да радни однос може да се заснује са лицем које има најмање 15 година живота и испуњава друге услове за рад на одређеним пословима, утврђене законом, односно Правилником о организацији и систематизацији послова (став 1.). Правилником се утврђују организациони делови код послодавца, назив и опис посла, врста и степен захтеване стручне спреме, односно образовања и други посебни услови за рад на тим пословима, а може да се утврди и број извршилаца (став 2.).

Према одредби члана 168. став 1. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“, број 107/2005, 72/2009, 88/2010, 99/2010, 57/2011, 119/2012, 45/2013, 93/2014) прописано је, између осталог да здравствени радник може самостално пружати здравствену заштиту у здравственој установи, приватној пракси или код другог послодавца у смислу овог закона обављати одређене послове здравствене делатности, ако је обавио приправнички стаж и положио стручни испит, уписан у именик Коморе и добио, односно обновио одобрење за самостални рад. Одредбом члана 191. став 1. истог закона предвиђено је да здравствени радник који не добије, односно не обнови лиценцу, под условима прописаним овим законом и прописима донетим за спровођење овог закона, не може обављати самосталан рад у здравственој установи односно приватној пракси.

Одредбом члана 5. став 1. Посебног колективног за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 1/15) предвиђено је да радни однос са послодавцем може да заснује само лице које поред законом прописаних услова испуњава и друге услове за рад на одређеним пословима утврђеним Правилником о организацији и систематизацији послова.

Овај суд је ценио наводе ревизије којима тужиле указује на одредбе чланова 24. и 26. Закона о раду и да је она поступила у складу са овим законом достављајући све исправе којима доказује испуњеност услова предвиђених Правилником, али и остале доказе захтеване огласом тужене, па је нашао да су ти наводи неосновани. Наиме, примена Закона о здравственој заштити је обавезујућа за туженог, па је оглас за пријем у радни однос на одређено време расписан у складу са овим законом јер су у члановима 168. ст. 1. и 191. ст. 1. тог Закона прописани услови за пријем лица у радни однос, између осталих и упис у именик коморе и лиценца за самосталан рад. Испуњеност ових услова се доказује приликом пријема у радни однос, јер здравствени радници морају обављати здравствену делатност у складу са Законом о здравственој заштити, што је тужени у јавном огласу и тражио. Супротно наводима ревизије, Општим актом тужене могу се прописати већа права за запослене од оних које прописује закон, али се не

могу предвидети нижи критеријуми и услови за заснивање радног односа у здравственој служби од оних које прописује закон. Зато нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Без утицаја су и остали наводи ревизије јер је огласом предвиђено да кандидат који испуњава услове за ово радно место треба да их докаже, па су поред доказа о испуњавању услова о потребној стручној спреми од кандидата затражени и уверење о држављанству, извод из матичне књиге рођених, уверење о положеном стручном испиту и лиценца за радно место доктора медицине. Како тужиља уз пријаву није приложила тражену лиценцу у оригиналу, чија се важност могла заменити овереном фотокопијом, сама је недостављањем тражене документације створила немогућност разматрања њене пријаве у поступку избора кандидата за оглашено радно место доктора медицине.

Правилна је одлука другостепеног суда о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредби чланова 153. и 154. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић